

[Niels Helveg Petersen.]

del af medlemskab, og at det tilsvarende vil være en ulempe for Danmark at stå udenfor. Man må skønne, at der i de to situationer vil være en forskel på 4-5 milliarder kr. i årlige indkomster. Dertil kommer en langtidsfordel for industrien. Vi skal ikke træffe denne afgørelse ud fra økonomiske vurderinger alene, men modstanderne skylder svar på: hvorledes vil de gennemføre en meget hurtig omlægning i vort landbrug? Hvorledes vil de afbøde de sociale virkninger af en affolkning af landdistrikterne? Hvorledes vil de sikre erhvervsmæssige investeringer i en periode, hvor lysten til investeringer vil falde drastisk? Det forekommer mig, at man lukker øjnene for de problemer, der vil opstå, og jeg bebrejder dem, at de ikke seriøst prøver på at skitsere, hvad de vil anbefale i tilfælde af et nej.

Jeg forstår godt, at modstanderne ikke gør det. Der er jo en vældig spændvidde i modstandergruppen, som dækker over meget vidt forskellige synspunkter. De kan vel egentlig kun blive enige om én eneste ting, nemlig at være imod, og kan ikke forenes om noget alternativ.

Nu ser jeg i dag i dagspressen, at fra nu af er det ikke alene nok at være imod fællesmarkedet. Den store annonce under overskriften „Vi anklager!“, som er offentliggjort i dag, er egentlig slet ikke vendt imod fællesmarkedet, den er ikke en kritik af fællesmarkedet, fællesmarkedets institutioner eller virkningerne for Danmark. Den er ene en kritik af de mennesker her i denne sal, som går ind for dansk tilslutning. Det er ikke en agitationsform, jeg synes er særlig værdig. Jeg synes, hr. Nyboe Andersen sagde det præcist: denne annonce bygger på antiparlamentariske strømninger. Det er en anklage imod medlemmer i denne sal, bl. a. for at udtale sig imod bedre vidende, og jeg vil gerne spørge direkte, om der er medlemmer af folkebevægelsen her i denne sal, som vil påtage sig her fra talerstolen at forsvare den form for annoncering. Jeg mener, at vi andre, vi, der ikke er retfærdige medlemmer af dette ting, har krav på at vide, om den vurdering, der her er givet, virkelig også kan gentages fra denne talerstol.

Jeg skal gøre nogle få bemærkninger om det nordiske samarbejde. Det var en stor skuffelse i mit parti, da Nordekforhandlin-

gerne ikke blev til noget, men det har været opmuntrende at se, at det nordiske samarbejde ikke brød sammen af den grund. Der er siden sket meget betydelige fremskridt. Der er en vilje i de nordiske lande til at videreudvikle samarbejdet. Men jeg vil gerne sige til hr. Hjortnæs i anledning af diskussionen med hr. Palme, at jeg synes, hr. Hjortnæs har en dårlig sag. Den overskrift, som anvendes, dækker jo ikke i realiteten det synspunkt, den svenske statsminister har ønsket at udtrykke. Man kan selvfølgelig stå og vende og dreje det og føre et formelt forsvar for denne overskrift, som jeg ikke mener holder. Men det dækker ikke realiteten, og hvis man tror det, så bør man læse, hvad hr. Palme sagde på Nordisk Råds møde i Helsinki i år, hvor man fik et indtryk af den stik modsatte opfattelse.

Vi kender ikke i dag Norges stilling, og vi kender den måske heller ikke, når vi selv skal stemme, men for mig at se må vi tage vor stilling til fællesmarkedet, uanset hvilket resultat nordmændene kommer til i deres egne overvejelser. Jeg mener ikke, det tjener noget formål på dette tidspunkt at gisne om udfaldet i Norge. Vi må gøre op selv. Jeg vil føje til, at det tit nærmer sig hykleri, når modstanderne påberåber sig udfaldet i Norge. Jeg mener, at det er meningsløst at gøre det, medmindre man vil føje til: ja men hvis nordmændene stemmer ja, vil vi også anbefale et ja. Men hvis synspunktet er, at man ganske uanset udfaldet i Norge alligevel vil fastholde sit eget nej, mener jeg, det er meningsløst med denne henvisning til Norge.

Fællesmarkedets udvidelse er nu en realitet. Vi ved, at den europæiske udvikling kommer til at udfolde sig omkring fællesmarkedet. Der er i den situation to muligheder for os: vi kan holde os udenfor og tage til efterretning de beslutninger, andre træffer om vilkår, som har betydning for os, eller vi kan gå med ind i samarbejdet og være med til at præge udviklingen. Fællesmarkedet bliver, hvad medlemsstaterne gør det til. Der findes ingen automatik; der er ikke i dag lagt et sæt af europæiske skinner, der med en naturkrafts nødvendighed fører til, at det europæiske samarbejde får en ganske bestemt udformning.

Når man hører modstanderne skildre, hvorledes EF ligesom autonomt bevæger sig